

§ 3.

Socialministeren bemyndiges til at lade lov nr. 94 af 27. marts 1934 om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige som ændret ved nærværende lov samt ved lov nr. 230 af 28. maj 1948, optrykke og bekendtgøre.

§ 4.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget

I bemærkningerne til forslag til lov om hjemmeværnets ordning, er der ad § 16 gjort opmærksom på, at det eventuelt vil være nødvendigt at tilvejebringe regler om de af hjemmeværnsordningen omfattede personers stilling i tilfælde af ulykkestilfælde m. v. indtruffet under tjenesten.

Af lov nr. 336 af 16. juli 1948 om hjemmeværnets ordning fremgår det, at hjemmeværnet skal være et led i landets forsvarsordning og deltage i løsningen af de opgaver, der påhviler hæren og søværnet, og at hjemmeværnet består af militært organiserede enheder. Hjemmeværnets personel udgøres hovedsagelig af hjemmeværnspligtige menige og befalingsmænd, der forretter tjeneste i hjemmeværnet et vist antal timer årligt uden at oppebære vederlag derfor, men herudover er der til hjemmeværnet knyttet et mindre antal personer, der er fuldt beskæftigede i værnet og som derfor aflønnes enten som tjenestemænd eller med særligt honorar. For denne sidstnævnte gruppe personer findes det ikke tilstrækkeligt begrundet at lade en særlig invalideforsørgelseslovgivning komme til anvendelse, idet de pågældende, som frivilligt har valgt deres gerning, ikke synes at burde stilles anderledes i tilfælde af tilskadekomst end andre tjenestemænd og honorarlønnede, der kommer til skade under udførelse af deres tjenestegering, og som omfattes af ulykkesforsikringslovens regler (eventuelt for tjenestemænd i hjemmeværnet kombineret med tjenestemandslovens regler om tilskadekomst under tjenesten.)

Man har derimod fundet det rimeligt, at det personel i hjemmeværnet, der er pligtige til at forrette tjeneste i værnet et vist antal timer årligt uden at oppebære egentligt vederlag derfor stilles på samme måde som værnepligtige og værnepligtige befalingsmænd i hær og søværn. Ved tilskadekomst i tjenesten er værnepligtige og værnepligtige befalingsmænd i hær og søværn omfattet af

lov nr. 94 af 27. marts 1934 om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige, der i princippet svarer til ulykkesforsikringsloven, men som under hensyn til tjenestens tvungne karakter stiller de tilskadekomne noget gunstigere end efter ulykkesforsikringsloven.

Om udgifterne ved nærværende forslag er det ikke muligt på forhånd at udtale sig nærmere, idet dette spørgsmål bl. a. afhænger af størrelsen af den indkaldte hjemmeværnsstyrke.

ad § 1.

Som foran nævnt finder militærinvalidelovens regler for det egentlige militærs vedkommende kun anvendelse på indkaldte værnepligtige, derunder værnepligtige befalingsmænd og dermed ligestillede. Det tilsvarende personel i hjemmeværnet udgøres af menige, gruppeførere, delingsførere, kompagnichefer og dermed ligestillede. Herudover kommer loven dog til at omfatte tilskadekomst under hjemmeværnsøvelser af de i hjemmeværnslovens § 20, stk. 1, nævnte kvinder, der som medlemmer af frivillige foreninger er organiserede og øvede, således at de kan være til støtte for hjemmeværnet, og som kan knyttes til hjemmeværnet ved overenskomst mellem forsvarsministeren og de pågældende foreninger.

ad § 2.

Reglen, der svarer til ulykkesforsikringslovens § 42, stk. 1, har hidtil naturligt ikke været optaget i militærinvalideloven, idet en sådan regel for de værnepligtige militærs vedkommende ikke har kunnet få større praktisk betydning, idet værnepligtige militære normalt ikke vil have opnået en sådan alder, at de kan ansættes som tjenestemænd. Da det imidlertid må antages, at der blandt de hjemmeværnspligtige vil være adskillige tjenestemænd, har man skønnet det rimeligt nu at overføre ulykkesforsikringslovens regler på dette område til militærinvalideloven.